

Wahyu bab Gusti Yesus Kristus – Angka Wolu

Lairé Sawijining Bangsa

Jeff Pippenger

2023-10-31

Pawarta Midnight Cry ing wiwitan rampung nalika kabukane pangadilan panyelidikan, lan pawarta Midnight Cry iku rampung nalika kabukane pangadilan eksekutif. Bilai katelu saka Islam ndhatengake pangadilan marang Amerika Serikat amarga dileksanakaké undhang-undhang Minggu, lan iku nggambaraké pangadilan sing lumaku terus lan saya ngrembaka marang sakabehing jagad amarga panrimané marang undhang-undhang Minggu duwé dhéwé miturut tekanan kakuwasan sipil sing nganiaya, kang diwakili déning sepuluh ratu sing wus nindakaké jina karo Izebel, sundel saka Tirus.

“Nalika Amerika, tanah kabébasan agami, manunggal kaliyan Kapapaan ing meksa nurani lan maksa manungsa ngurmati sabbat palsu, umat ing saben nagari ing salumahing bumi bakal katuntun manut tuladha dheweke.” Testimonies, jilid 6, 18.

Peperangan hukum Minggu sajroning kontrovèrsi agung iku banjur lumaku kanthi kebak. Ing wektu iku, Sétan banjur katon minangka wong kang nggentosi pribadi Kristus.

“Kanthi pranatan sing ngetrapaké kalungguhan Kapapaan kanthi nglanggar angger-anggering Allah, bangsa kita bakal medhot awaké dhéwé kanthi tuntas saka kabeneran. Nalika Protestantisme nguluraké tangané nyabrang jurang kanggo nggenggem tangan kakuwasan Roma, nalika iya ngambah nyabrang telenging jurang kanggo sesalaman karo Spiritualisme, nalika, ana ing sangisoré pangaribawané pakempalan telu iki, nagara kita bakal nampik saben asas Konstitusiné minangka pamaréntahan Protestan lan republik, lan bakal nyawisaké dalan kanggo panyebaran kasalahan lan pangapusané Kapapaan, mula kita bisa mangerténi yèn wus tekan wektuné pakaryan Iblis sing nggumunaké, lan yèn pungkasan wus cedhak.” Testimonies, jilid 5, 451.

Murtadé bangsa diterusaké déning karusakané bangsa.

“Bangsa Amerika Sarékat wis dadi bangsa kang kaparingan sih; nanging manawa wong-wong mau mbatesi kamardikan agama, nilar Protestantisme, lan maringi panyengkuyung marang kapausan, ukurane kaluputane bakal kebak, lan ‘murtad nasional’ bakal kacathet ana ing kitab-kitab swarga. Asilé saka murtad iki bakal dadi karusakan nasional.” Review and Herald, 2 Mei 1893.

Para Adventis Laodikia kang bodho padha gandhèng tangan karo kakuwasan kepausan lan kasirnakaké, déné wedhus grombolané Kristus liyané kang isih ana ing Babil, uwal saka tangané kapapan.

Panjenengané uga bakal lumebu ing tanah kamulyan, lan akèh nagara bakal katumpes; nanging iki bakal uwal saka astané, yaiku Edom, lan Moab, lan para pangagenging bani

Amon. Daniel 11:41.

Islam dumadakan nyerang Amerika Serikat, nalika kalasangka kapitu nggawa bilai pangadilan amarga kalumakuning undhang-undhang Minggu.

Lan aku nyawang, lan krungu ana malaékat mabur ing tengahing langit, ngandika kanthi swara sora, Bilai, bilai, bilai tumrap para pandhudhuk bumi, amarga swara-swara kalasangka liyane saka telung malaékat, kang isih bakal muni! Wahyu 8:13.

Panji sing makili kalih seksi ing Wahyu bab sewelas punika lajeng dipratelakaken déning Yohanes wonten ing Wahyu bab rolas minangka satunggaling wanita ingkang kasandhangan srengéngé, lan kanthi kenabian dipratelakakên kanthi pralambang wiwitan lan wekasan.

Lan katon sawijining pratandha gedhé ana ing swarga; ana sawijining wong wadon kang kasandhangan srengéngé, lan rembulan ana ing sangisoring sikilé, lan ana ing sirahé sawijining makutha rolas lintang: Lan awit dhèwèké lagi mbobot, dhèwèké sesambat, nandhang lara arep nglairaké, lan kasangsaran arep nglairaké. Lan katon maneh sawijining pratandha liya ana ing swarga; lah ana naga abang gedhé, nduwèni pitung sirah lan sapuluh sungut, lan pitung makutha ana ing sirah-sirahé. Lan buntuté nyérét saprateloné lintang-lintang ing swarga, lan nempuhaké mau menyang bumi: lan naga iku ngadeg ana ing ngarepé wong wadon kang wus siyap arep nglairaké, supaya nguntal anaké sanalika wis lair. Lan wong wadon iku nglairaké anak lanang, kang bakal mrentah sakèhé bangsa kalawan teken wesi: lan anaké iku kaangkat munggah marang Gusti Allah, lan marang dhampar-Né. Wahyu 12:1–5.

Panjenengané ngadeg ing sadhuwuré rembulan, lan kapangku déning srengéngé. Rembulan iku minangka pantulaning srengéngé, mulané sacara profetik nglambangaké srengéngé. Lintang rolas ing makuthané nggambaraké rolas taler Israèl kuna ing wiwitan Israèl kuna, kang nglambangaké rolas murid ing pungkasan Israèl kuna. Lintang rolas, yaiku rolas murid ing pungkasan Israèl kuna, uga dadi rolas rasul ing wiwitan Israèl modhèren. Mulané, iku nglambangaké satus patang puluh papat éwu ing pungkasan Israèl modhèren, kang dadi murid lan rasul. Ing wiwitaning sajarah nalika para murid nggambaraké pungkasan Israèl kuna lan para rasul wiwitan Israèl modhèren, wanita kang yaiku pasamuwan iku lagi ngandhut Kristus. Panjenengané iku “bayi lanang” kang bakal kapundhut munggah marang Gusti Allah sawisé pejah lan wunguné.

Mulané, wong wadon iku uga nglambangaké lairé wong satus patang puluh papat ewu, kang uga munggah menyang swarga sawisé ditangèkaké saka lebak pati. Sawisé padha ana ing swarga, dhèwèké uga bakal nglairaké anak liyané, kang makili pepanthan liyané sing metu saka Babul nalika angger-angger Minggu.

Sadurungé dhèwèké nandhang lara nglairaké, dhèwèké wus nglairaké; sadurungé rasa larané teka, dhèwèké wus kalairaké putra lanang. Sapa kang tau krungu prakara kaya mangkono? Sapa kang tau weruh prekara-prekara kaya mangkéné? Apa bumi bakal digawé ngasilaké ing sajroning sedina? Utawa apa sawijining bangsa bakal kalairaké sapisan? Awit sanalika Sion nandhang lara nglairaké, dhèwèké banjur nglairaké

anak-anaké. Apa Aku bakal nuntun nganti tekan wektu lair, nanging ora ndadèkaké lair? pangandikané Pangéran; apa Aku bakal ndadèkaké lair, nanging nutup guwa-garbha? pangandikané Allahmu. Yesaya 66:7-9.

Ing mangsa pamaréntahaning kéwan bumi, sawijining bangsa miyos sakala. Bangsa iku yaiku satus patang puluh papat ewu, awit wong-wong mau iku para wong kang kanthi sampurna nggambarake wataking Kristus. Wong-wong mau iku para wong kang dilambangaké déning “anak lanang” Gusti Yesus. Wong-wong mau iku “anak lanang”-é Yesaya, kang miyos sadurungé wong wadon iku nglarani arep babaran. Balung-balung garing saka para wong mati, kang ndadèkaké jagad bungah nalika padha dipatèni déning kéwan saka telenging jurang tanpa dhasar, bakal kaélingan lan kinasihan panglipur ing Yérusalèm, lan salajengipun padha bakal bungah bebarengan karo wong wadon kang nglairaké “anak lanang” iku. Wong-wong mau dipalairaké sadurungé wong wadon iku nglarani, banjur wong wadon iku nglarani lan nglairaké “anak-anak”-né liyané, nalika para bangsa liya banjur nanggapi pawarta malaékat katelu kaya kali kang mili deres, nalika pawarta iku nyapu saindenging nagara kaya ombak gedhé pasang. Wong-wong mau miyos ing satengahing krisis gedhé, minangka pralambang saka rasa laraning babarané. Wong wadon ing Wahyu rolas, sajatiné nduwèni anak kembar. Sing miyos dhisik yaiku satus patang puluh papat ewu kang katandhani minangka woh kapisan, déné para bangsa liya minangka panènan gedhé ing mangsa panas.

Padha bungaha kowe bebarengan karo Yerusalem, lan padha suka-citalah bebarengan karo dheweke, sakehing kowe kang tresna marang dheweke; padha bungaha kanthi kabungahan bebarengan karo dheweke, sakehing kowe kang padha nangisi dheweke; supaya kowe bisa nyusu lan wareg saka susu panglipuré; supaya kowe bisa ngisep lan bungah marga saka kalimpahan kamulyané. Awit mangkéné pangandikané Pangéran, Lah, katentreman bakal Dakulèraké marang dheweke kaya kali, lan kamulyaning para bangsa kaya bengawan kang mili deres; banjur kowe bakal nyusu, kowe bakal digendhong ana ing lambungé, lan diènthèng-ènthèng ana ing dhengkulé. Kaya wong kang dipanglipur déning biyungé, mangkono Aku bakal nglipur kowé; lan kowé bakal dipanglipur ana ing Yerusalem. Lan samasa kowe ndeleng iki, atimu bakal bungah, lan balung-balungmu bakal thukul subur kaya suket enom; lan astaning Pangéran bakal kawedhar marang para abdiné, nanging bebenduné marang para mungsuhé. Yesaya 66:10-14.

Wong-wong sing “nglamenta” merga Yerusalem iku ya iku wong-wong sing nggresula lan sesambat marga saka sakehing kadurakan nistha kang ditindakake ana ing jeroné, lan wong-wong mau wus kaparingan segel; lan wong-wong mau disegeli sadurungé ana hukum Minggu. Saiki kita lagi ana ing “pakaryan panutup kanggo pasamuwan,” yaiku wektu-wektu pungkasan tumrap panyegelan wong satus patang puluh papat éwu.

“Umat Allah kang sejati, kang ngugemi ing sajroning manah rohing pakaryaning Pangeran lan kaslametaning jiwa-jiwa, bakal tansah ndeleng dosa miturut watake kang satemene, yaiku minangka dosa. Wong-wong mau bakal tansah ngadeg ana ing sisih tumindak kang setya lan blaka tumrap dosa-dosa kang gampang nyandhungaké umat

Allah. Mliginipun ing pakaryan panutup tumrap pasamuwan, ing mangsa panyegelan tumrap satus patang puluh papat ewu kang bakal ngadeg tanpa cacad ana ing ngarsaning dhampar Allah, wong-wong mau bakal rumangsa kanthi banget jeroné piala-piala saka umat Allah kang ngakoni dadi kagungané Panjenengané. Prastawa punika katuduhaké kanthi cetha déning pepindhaning nabi bab pakaryan pungkasan miturut gambaran para priya kang saben-saben nyekel gegaman panyembelihan ana ing tangané. Ana siji priya ing antarané wong-wong mau ngagem kain léna, karo bokor tinta panyerat ana ing sacedhaké. ‘Lan Pangéran ngandika marang wong iku: Lumakua ngliwati tengahing kutha, ngliwati tengahing Yérusalèm, lan pasangana pratandha ana ing bathuké para priya kang nggresah lan nangis marga saka sakehing panggawé nistha kang katindakaké ana ing satengahé kutha iku.’” Testimonies, jilid 3, 266.

Wong-wong kang “nggresah lan sesambat” kuwi dipasthèkaké cap sadurungé para malaékat pangrusak kang nggawa gegaman pambantaian lumaku ngliwati pasamuwan, kang dipralambangaké minangka Yérusalèm.

Dhawuhipun mekaten: “Liwata ana ing satengahing kutha, liwatana satengahing Yerusalem, lan wenehana tandha ana ing bathuking para wong kang sambat lan sesambat awit sakehing pangawulan nistha kang katindakaké ana ing satengahing kono.” Wong-wong kang sambat lan sesambat punika sampun nglantarakaké pangandika kauripan; sampun mratelakaké kalepatan, maringi pitutur, lan nyuwun kanthi temen. Sawenèhing wong kang sampun ngremhaké Gusti Allah padha mratobat lan andhap-asor manahipun wonten ing ngarsanipun. Nanging kamulyaning Pangeran wus sumingkir saking Israel; sanadyan kathah ingkang taksih nindakaké tata cara agami, pangwaos lan ngarsanipun sampun boten wonten.

“Nalika bebenduné bakal medal lumantar paukuman-paukuman, para pandhèrèk Kristus sing andhap-asor lan kebak pengabdian iki bakal kabédakaké saka sakèhé donya déning kasangsan jiwané, kang katuduhaké lumantar pasambat lan tangis, pameca lan pepéling. Nalika wong liya ngupaya nutupi piala sing ana nganggo kaya jubah, lan mbeneraké duraka gedhé kang nyebar ing endi-endi, wong-wong kang nduwèni semangat tumrap kaurmatané Allah lan katresnan marang jiwa-jiwa ora bakal meneng supaya oleh sih saka sapa waé. Jiwané sing mursid kasangsaraké saben dina déning pakaryan-pakaryan lan guneman kang najis saka wong-wong duraka. Wong-wong mau ora kuwasa nyegah ilèn-ilèning piala kang mbludag, mulané padha kapenuhan prihatin lan kagèt. Wong-wong mau sesambat ana ing ngarsané Allah nalika ndeleng agama diremèhké ana ing omah-omahé wong-wong sing wis nampa pepadhang gedhé. Wong-wong mau nglairaké sambat lan ngasoraké jiwané, amarga kumingsun, srakah, pamrih, lan pangapusan meh saka saben warna ana ing pasamuwan. Rohé Allah, kang nyurung marang pameca, diidak-idak, déné para kawulané Iblis padha bungah kasoran. Allah kaasoraké, kayektèn dadi tanpa daya.”

“Golongan wong kang ora ngrasa sedhik marga saka kamundhuran rohaniné dhéwé, lan uga ora nglairaké pangadhuh amarga dosa-dosané liyan, bakal ditinggal tanpa segelé Allah. Pangéran maringi dhawuh marang para utusané, yaiku wong-wong kang nyekel

gegaman panyembelihan ana ing tangané: ‘Padha lumakua nututi Panjenengané lumantar kutha iku, lan padha patenana: mripatmu aja melas, lan aja padha welas asih: padha tumpesa nganti mati wong tuwa lan wong enom, para prawan, bocah-bocah cilik, lan para wanita: nanging aja nyedhaki sapa waé wong kang ana tandhané; lan wiwitana saka pasucèn-Ku. Banjur wong-wong mau wiwit saka para pinituwa kang ana ing ngarepé Baité.

“Ing kéné kita weruh yèn pasamuwan—papan suci kagungané Pangéran—dadi kang kapisan ngrasakaké gebuganing bebenduné Allah. Para pinituwa, yaiku wong-wong kang wis kaparingan pepadhang gedhé déning Allah lan kang wis ngadeg minangka para pangreksa kapentingan rohani umat, wus ngianati kapitadosan kang dipasrahaké marang wong-wong mau. Wong-wong mau wis njupuk pendirian yèn kita ora prelu ngarep-arep mukjijat lan panyingkapan kang cetha saka kakuwasané Allah kaya ing jaman biyèn. Jaman wis owah. Tembung-tembung iki ngukuhaké ora pracayané wong-wong mau, lan wong-wong mau padha kandha: Pangéran ora bakal nindakaké kabecikan, lan uga ora bakal nindakaké piala. Panjenengané kaluwihen welasan, mula ora bakal nekani umaté nganggo paukuman. Mangkono, ‘Tentrem lan aman’ dadi pamecuting swara saka wong-wong kang ora bakal manèh ngangkat swarané kaya slompret kanggo nduduhaké marang umaté Allah kaluputané lan marang brayat Yakub dosa-dosané. Asu-asu bisu kang ora gelem nggonggong iki, yaiku wong-wong kang ngrasakaké piwales adil saka Allah kang kasengsem bebenduné. Para priya, para prawan, lan bocah-bocah cilik kabèh padha tiwas bebarengan.” Testimonies, volume 5, 210, 211.

Yesaya patang puluh diwiwiti kanthi migunakaké pralambang penggandhan, kang minangka pratandha profètis tumrap pekabaran Pasambat Wengi-Tengah, yaiku sawijining pekabaran kapindho sing manunggal karo pekabaran bab rubuhipun Babul. Rubuhipun Babul dipangandhakake kaping pindho nalika diwedharaké kanthi profètis. Ukara iku yaiku: “Babul wus rubuh, wus rubuh.”

Lan malaekat liyané ndhèrèk, ngandika, “Babil wis rubuh, wis rubuh, kutha gedhé iku, amarga dhèwèké wis marakaké sakehing bangsa ngombé anggur bebenduning jinahe.” Wahyu 14:8.

Ana rong tibane Babil harfiah miturut Kitab Suci, lan ana rong tibane Babil rohani miturut Kitab Suci. Kabeh iku bebarengan makili patang seksi sajarah kang ngenali sipat-sipat profetik saka tibane Babil.

Panjenengané banjur nguwuh kanthi swara rosa, pangandikané: Babil gedhé wis rubuh, wis rubuh, lan wus dadi papan padunungan dhemit-dhemit, lan kubuning saben roh najis, sarta kurunganing saben manuk najis lan sengit. Wahyu 18:2.

Babel sajatiné ambruk ing jamané Nimrod, lan Babil sajatiné uga ambruk ing jamané Belsyazar. Babil rohani ambruk ing taun 1798, lan ambruké pungkasané bola-bali digambaraké ing Kitab Suci. Awit saka iku, pawarta bab ambruké Babil ngandhut pralambang kenabian babagan penggandhan. Ing ambruké Babil ana sawijining penggandhan, nanging ana uga rong alesan utama kenabian liyané tumrap fénoména

penggandhan iku.

Alesan kapindho yaiku menawa minangka sawijining pekabaran, iki nggambarake sawijining pekabaran sing digandhengake karo pekabaran kapindho. Iki nggambarake rong pekabaran. Ana bebener-bebener wigati liyane sing gegayutan karo makna lan struktur pekabaran malaekat kapindho, nanging ing kéné kita namung nyathet bilih narasi profetik pungkasanipun Yesaya, sing kawiwitan ing pasal patang puluh, diwiwiti kanthi pangedhobaning simbol Sang Panglipur, kang dijanjèkaké déning Kristus bakal diparingaké marang umaté, nalika Panjenengané taksih ngentèni ana ing papan suci swarga.

Padha nglipura, padha nglipura umatingSun, mangkono pangandikané Allahmu. Padha ngucapa kanthi nyenengaké ati marang Yérusalèm, lan padha nyeluk marang dhèwèké, yèn mangsa perangane wus kalakon, yèn pialané wus diapura; awit saka astané Pangéran dhèwèké wus nampani pindho tumrap sakehing dosané. Yesaya 40:1, 2.

Ora ana pethikan liya ing Kitab Suci sing ngandika kanthi luwih cetha mligi bab unsur wataking Kristus minangka Sang Alfa lan Omega, kajaba pethikan wiwit Yesaya patang puluh nganti pungkasaning kitab mau. Minangka Sang Alfa lan Omega, Kristus maringi tapak asma jeneng Panjenengane minangka Alfa lan Omega marang pethikan iki, amarga nalika panjenengan tekan ing pungkasaning Yesaya, dheweke sapisan maneh nyebut marang Sang Panglipur, awit Kristus iku Sang Sabda, lan Panjenengane iku wiwitan lan pungkasan.

Mangkéné pangandikané Pangéran, Langit iku dhamparing takhta-Ku, lan bumi iku ancik-anciking sampéyan-Ku: omah endi kang kokbangun kanggo Aku? lan endi papan panggonan-Ku ngaso? Awit samubarang iku kabèh gawéaning tangan-Ku, lan samubarang iku kabèh wus ana, mangkono pangandikané Pangéran: nanging marang wong iki Aku badhé mirsani, yaiku marang wong kang mlarat lan remuk atiné, lan kang gumeter marang pangandika-Ku. Wong kang nyembelèh sapi lanang iku kaya-kaya wong kang matèni manungsa; wong kang nyaosaké wedhus gèmbèl kanggo kurban, kaya-kaya wong kang ngethok guluné asu; wong kang nyaosaké pisungsung, kaya-kaya wong kang nyaosaké getih babi; wong kang ngobong menyan, kaya-kaya wong kang mberkahi brahala. Iya, wong-wong mau wis milih dalané dhéwé, lan nyawané seneng marang kanisthané. Aku uga bakal milih kasasaré wong-wong mau, lan bakal ndhatengaké apa kang padha diwedèni marang wong-wong mau; amarga nalika Aku nimbali, ora ana kang mangsuli; nalika Aku ngandika, wong-wong mau ora gelem ngrungokaké: nanging wong-wong mau nglakoni piala ana ing ngarsané mripat-Ku, lan milih apa kang ora ndadèkaké Keparengan-Ku. Yesaya 66:1-4.

Pitaken punika kaangkat ngenani griya pundi ingkang kaadegaken umatipun Gusti Allah kagem Panjenenganipun? Menapa wong-wong mau ngadegaken griya rohanipun Pétrus utawi papan pangibadahipun Sétan? Gusti Allah netepaken bilih griya ingkang Panjenenganipun bangun punika kaanggotakaken déning tiyang-tiyang ingkang “miskin lan remuk manahipun, lan” déning tiyang-tiyang ingkang “gemeter marang” “pangandikanipun” Gusti Allah. Panjenenganipun mbandhingaken tiyang-tiyang ingkang gemeter marang pangandikanipun kaliyan golongan sanès ingkang nyaosaken

kurban-kurban najis, ingkang sampun milih marganipun piyambak. Tiyang-tiyang saking golongan ingkang nyaosaken kurban-kurban najis punika badhé manggihi kados dene tiyang-tiyang Yahudi, bilih griyanipun badhé kasisihaké dhateng piyambakipun dados sepi lan tanpa pedunung.

Kabèh para nabi ngandika bab wekasaning jagad, lan punika dados gambaran bab bentèné antarané wong wicaksana, yaiku wong-wong kang gumeter marang Sabdané, lan wong gemblung kang lagi nyaosaké prekawis-prekawis nistha marang Allah, yaiku prekawis-prekawis nistha kang ndadosaké nyawané remen. Awit saking punika, Allah badhé milih kasasar-kasasar mau tumrap para prawan Laodikia kang gemblung, yaiku kasasaran kang déning rasul Paulus dipunandharaké asalé saka panriman marang sawijining “goroh.”

“Goroh” iku sawijining pralambang kang mligi ana ing sajarah Adventisme, lan iku ditampani déning para pambangun ing taun 1863, lan terus dadi dhasar bangunan sajrone sajarah Advent. Iku sawijining goroh kang ngasilaké dhasar palsu, lan ing kono wong-wong mau wiwit ngadegaké padaleman palsu kang tiron. Pakaryan wong-wong mau kanggo niron padaleman kang sejati terus lumaku nganti tekan “jaman akhir.” Yesaya nyelehake konteks bab sèket enem ana ing sajroning pamisahan para prawan wicaksana lan para prawan bodho. Yesaya lagi nandhani sajarah kenabian kang wis ditandhani ing ayat kapisan Yesaya patang puluh nalika Kristus janji bakal ngutus Sang Panglipur telung dina setengah lambang sawisé kuciwa tanggal 18 Juli 2020.

Rungokna pangandikané Pangéran, hé kowé para kang gumeter marang pangandikané; para sadulurmu kang sengit marang kowé, kang ngusir kowé merga saka jeneng-Ku, padha ngandika, “Muga Pangéran kaluhuraké”; nanging Panjenengané bakal ngatingal kanggo kabungahanmu, déné wong-wong mau bakal kaisin. Ana swaraning rame saka kutha, swara saka Pedaleman Suci, swarané Pangéran kang males piwales marang para satruné. Yesaya 66:5, 6.

Saka taun 1798 nganti 1844, ing sajroning gerakan kaum Millerit, Gusti ngedegaké sawijining padaleman rohani, kang minangka Utusaning prejanjian iku Panjenengané rawuh ndadak marang padaleman mau ing taun 1844. Gusti ngedegaké sawijining padaleman rohani ing sajroning gerakané wong satus patang puluh papat éwu, supaya Panjenengané bisa rawuh ndadak lan lumebet ing prejanjian karo padaleman mau. Pétrus, ing layang kapisané, bab loro, nyebut padaleman iku “omah rohani.” Wong-wong kang “krungu pangandikané Sang Yéhuwah” iku wong-wong kang déning Yokanan ing Kitab Wahyu kasebut nalika ngandika bilih wong-wong kang krungu iku “kaberikahan.” Wong-wong mau iku panji, awit panji iku kadadéan saka “wong-wong buwanganing Israèl.” Wong-wong Laodikia kang gemblung bakal isin nalika Gusti ngluhuraké Sarirané ana ing wong-wong Filadelfia kang gumeter marang Pangandikané, lan Pangandikané iku “kayekten.”

Telung swara kang kaprunge sajroning mangsa nalika para wicaksana lan para bodho lagi kapisah saka golongan liyane, metu saka “kutha,” saka “Padaleman Suci,” lan saka “Pangéran kang mbales kanthi ganjaran.” “Swara” kang kapisan saka kutha iku “swara

kagaduhan,” lan “kagaduhan” iku yaiku rawuhipun Sang Panglipur kang teka kanthi dumadakan.

Lan nalika dina Pentakosta wus tuntas tekané, kabèh padha nglumpuk ana ing satunggaling panggonan kanthi satunggal ati. Lan dumadakan ana swara saka swarga, kaya swaraning angin gedhé kang nggegirisi, lan iku ngebaki saomah kabèh ing panggonan kang padha lungguh ana ing kono. Lan tumuli katon marang wong-wong mau ilat-ilat kang kapérang-pérang kaya geni, lan iku mandheg ana ing sadhuwuré saben wong siji-siji. Para Rasul 2:1-3.

Tembung kang katêrjemahaké dadi “swara” ing Para Rasul bab loro, ayat loro, tegesé sawijining “swara rame,” lan sawijining “kabar.” “Kabar” iku sawijining wangsit. “Swara” utawa “swara rame” kang metu saka “kutha” iku kagambaraké déning “angin gedhé.” “Swaraning swara rame saka kutha,” iku “kabar” utawa pesen wangsit saka Islam kang nandhani rawuhipun Sang Panglipur ing lebak balung-balung garing kang wus dipatèni ana ing “dalaning kutha gedhé, kang miturut kasukman sinebut Sodom lan Mesir, ing kono uga Gusti kita kasalib.”

Ing pasal patang puluh kitab Yesaya, “swara” kang kudu nyawisaké dalan tumrap “utusaning perjanjian,” takon pesen apa kang kudu “diprayogakaké.” Dhèwèké didhawuhi supaya “medharaké” pesen Islam. Ing Kisah Para Rasul, “swara” kang ngebaki “omah” rohaniné Pétrus iku yaiku “angin gedhé kang nggegirisi kanthi banter,” kang ing Yehezkiel telung puluh pitu, rawuh saka papat anginé Islam.

Ana swaraning geheran saka kutha, swara saka ing Padaleman Suci, swaraning Pangeran, kang maringi piwales marang para mungsuhé. Yesaya 66:6.

Saka dalan ing ngendi Gusti kita kasalib, Sang Panglipur kawitaning ngandharake marang “swara” saka wong kang nguwhu ana ing ara-ara samun, apa pesen kang kudu diumumake. Banjur pasukan agung, yaiku padaleman suci kang wis katangun, kaya kang dipratandhani ana ing gerakan wiwitan wiwit taun 1798 nganti 1844, nguwhake panguwuh iku saya banter. Gerakane pasukan agung nalika padha ngumumake panguwuhe Islam nuntun marang “swara” katelu kang nandhani swaraning Allah bab paukuman marang Amerika Serikat awit saka diundhangake angger-angger Minggu. Ing kono Gusti paring piwales. Telung swara iku katata ana ing sajroning struktur sajarah kang kasimpen saka pitung gludhug, kang nggambarake aksara wiwitan, tengah, lan pungkasan saka tembung Ibrani kang katitahake dening Sang Ahli Basa kang Ajaib lan kang diterjemahake minangka “bebener”. Bab iki ora bisa mung direka-reka!

Selaras karo sajarah kenabian kang wis kita tetepake, Yesaya banjur ngrembug bab laire sawijining bangsa.

Sadurunge dheweke nandhang lara babaran, dheweke wus nglairaké; sadurunge larané teka, dheweke wus kalairan anak lanang. Sapa kang tau krungu prakara kaya mangkéné? sapa kang tau weruh prekara-prekara kaya mangkéné? Apa bumi bakal diparakaké nglairaké sajroning sedina? utawa apa sawijining bangsa bakal kalairaké sapisan

bebarengan? amarga sanalika Sion nandhang lara babaran, dheweke nglairaké anak-anaké. Apa Ingsun arep ngirid marang wektu lair, nanging ora njalari metu? pangandikané Pangeran: apa Ingsun njalari metu, nanging nutup kandhutan? pangandikané Allahmu. Yesaya 66:7–9.

Bangsa kang kalairaké sadurungé wong wadon iku ngalami lara nglairaké, bubar iki ana ing dalan, mati lan garing, nalika saindenging jagad padha bungah marga saka kaanané. Nanging nalika saksi loro iku ngadeg, wong-wong kang wis padha bungah merga saka patié padha kataman wedi. Sawisé badan-badan kang mati, garing, lan dipatèni iku ngadeg dadi sawijining bangsa, kabèh wong kang tresna marang Yérusalèm banjur bakal bungah bebarengan karo dhèwèké. Wong-wong kang tresna marang Yérusalèm iku kalebu ora mung bangsa saka satus patang puluh papat èwu, nanging uga pepanthaning Allah liyané kang banjur kawundang metu saka Babil. Wunguné saka rasa kuciwa tanggal 18 Juli 2020 kalakon lumantar rawuhipun Sang Panglipur, kang bakal ndadèkaké “balung-balung” kang mati lan garing iku “mekar kaya tetuwuhan.”

Padha bungaha kowe bebarengan karo Yérusalèm, lan padha suka-cita bebarengan karo dheweke, sakehé wong kang padha tresna marang dheweke; padha bungaha kanthi kabungahan bebarengan karo dheweke, sakehé wong kang padha sesambat marga saka dheweke: supaya kowe bisa nyusu lan kacukupan saka dhadhané panglipurane; supaya kowe bisa ngisep susu lan kasenengaké déning kalimpahan kamulyané. Awit mangkéné pangandikané Pangéran, Lah, Aku bakal nggelar katentreman marang dheweke kaya kali, lan kamulyané para bangsa kaya ilèn kang mili deres; banjur kowe bakal nyusu, kowe bakal digendhong ana ing lambungé, lan diayun-ayun ana ing dhengkulé. Kaya wong kang dilipur déning biyungé, mangkono Aku bakal nglipur kowé; lan kowé bakal padha oleh panglipur ana ing Yérusalèm. Lan manawa kowé ndeleng iki, atimu bakal bungah, lan balung-balungmu bakal subur kaya rerumputan; sarta astané Pangéran bakal katetepaké marang para abdiné Panjenengané, lan bebenduné marang para mungsuhé. Yesaya 66:10–14.

Sang Alfa lan Omega mapanaké pungkasaning narasi pungkasané Yesaya pas ing panggonan wiwitané ing wiwitan, yaiku kanthi pratandha ngenani rawuhipun Sang Panglipur. Lan kaya lumrahé tansah mangkono, saben piwulang kang makili piwulangé Éliah dipapanaké ana ing sajroning konteks nalika Pangéran nggebag bumi kalawan ipat-ipat.

Amarga, lah, Pangéran bakal rawuh kalawan geni, lan kalawan kreta-krétané kaya prahara, kanggo nglaksanani bebenduné kanthi nesu murub, lan piwelingé kanthi ilat-ilat geni. Amarga kanthi geni lan kanthi pedhangé Pangéran bakal nindakaké paukuman marang sakehé daging; lan wong-wong kang dipatèni déning Pangéran bakal akèh. Wong-wong kang nyucekaké awaké dhéwé, lan ngresiki awaké dhéwé ana ing kebon-kebon ing buri wit siji ing tengah, padha mangan daging babi, lan barang najis, lan tikus, bakal padha sirna bebarengan, mangkono pangandikané Pangéran. Amarga Ingsun pirsapa pakaryané lan pikirane: bakal kelakon, yèn Ingsun bakal nglumpukaké sakehé bangsa lan basa; lan wong-wong mau bakal teka lan ndeleng kamulyaningSun. Yesaya 66:15–18.

Para Adventis Laodikia kang bodho, sing ana ing mburi “wit” pangawruhé becik lan ala kang “ana ing tengahing” “taman” Éden, ngakoni yèn padha nyucekaké lan ngresikaké awaké dhéwé, nanging satemené padha mangan piwulang-piwulang najis saka Babilon, lan ndhelik kaya Adam lan Hawa marga saka dosa-dosa kang banget ditresnani nganti ora gelem dipasrahaké. Wong-wong mau bakal katumpes bebarengan karo sakèhé bangsa liyané. Wong-wong mau dibedakaké karo para wicaksana kang bakal dadi sawijining “tandha.” “Tandha” iku yaiku “panji,” kang makili dina Sabat, yaiku tandhané Pangéran Allahmu kang satemené nyucekaké umaté.

Mulané, para turuné Israèl kudu netepi dina Sabbat, lan ngèlèni dina Sabbat turun-temurun, minangka prajanjian kang langgeng. Iku dadi tandha ing antaraning Aku lan para turuné Israèl ing salawas-lawasé; awit sajroning nem dina Pangeran wus nitahaké langit lan bumi, lan ing dina kapitu Panjenengané ngaso lan kapulihaké malih. Exodus 31:16, 17.

Wong-wong wicaksana ora ndhelik ana ing saburiné wit pangaken, nanging padha kaangkat dadi panji, nampilaké kamulyaning Allah ing adegan-adegan pungkasan saka pasulayan agung. Kamulyanipun iku watakipun, lan unsur watakipun kang diprayogakaké déning wong-wong mau marang jagad iki yaiku Alfa lan Omega, wiwitan lan wekasan, kang kapisan lan kang pungkasan, kang diprayogakaké minangka “Kayekten.”

Lan Aku bakal netepaké pratandha ana ing antarané wong-wong mau, lan Aku bakal ngutus wong-wong saka antarané wong-wong mau kang uwal menyang bangsa-bangsa, menyang Tarsis, Pul, lan Lud, kang narik busur, menyang Tubal lan Yawan, menyang pulo-pulo kang adoh, kang durung tau krungu kawentaranku lan uga durung tau weruh kamulyanku; lan wong-wong mau bakal martakaké kamulyanku ana ing antarané para bangsa. Lan wong-wong mau bakal nggawa sakehing sedulurmu dadi pisungsung kagem Pangéran saka sakehing bangsa, numpak jaran, ing kréta, ing usungan, numpak bagal, lan numpak kéwan-kéwan kang banter, menyang gunung-Ku kang suci, yaiku Yérusalèm, mangkono pangandikané Pangéran, kaya déné bani Israèl nggawa pisungsung ana ing sajana kang resik menyang ing padalemané Pangéran. Lan saka antarané wong-wong mau uga bakal Dakjupuk dadi imam lan dadi wong Lèwi, mangkono pangandikané Pangéran. Awit kaya déné langit anyar lan bumi anyar kang bakal Daktitahaké iku bakal tetep ana ing ngarsané-Ku, mangkono pangandikané Pangéran, mangkono uga turunira lan jenengira bakal tetep. Lan bakal kelakon, wiwit sasi anyar kang siji menyang sasi anyar liyané, lan wiwit dina Sabat kang siji menyang dina Sabat liyané, sakehing manungsa bakal teka nyembah ana ing ngarsané-Ku, mangkono pangandikané Pangéran. Lan wong-wong mau bakal padha metu lan ndeleng mayit-mayité wong-wong kang wis mbrontak marang Aku; awit ulaté ora bakal mati, lan geniné ora bakal mati dipatèni; lan wong-wong mau bakal dadi barang kang njijiki tumrap sakehing manungsa. Yésaya 66:16–24.

Narasi pungkasan kenabian Yesaya diwiwiti kanthi rawuhipun Sang Panglipur ing sasi Juli taun 2023, lan narasi punika dipunwontenaken pungkasanipun persis wonten ing papan nalika wiwitanipun. Punika rawuh ing sajarah kasamaraning pitu gludhug ingkang

dipunbikak segelé sakderengipun mangsa kasempatan sih-rahmat katutup. Punika ngenali pengulanganing gerakan Millerit ing wiwitan kanthi sajarahing gerakan satus patang puluh sekawan ewu ing pungkasan. Punika makili pawartosing ipat-ipat ingkang ndhereki pawartos Éliyah dados pawartosing pakaryan kenabianipun Islam ing anggènipun ndadosaken bangsa-bangsa nesu, kados ingkang dipunginakaken déning Pangéran kanggo ndhatengaken paukuman “kapisan” tumrap Amerika Sarékat awit angger-angger Minggu, lan “pungkasan” tumrap jagad sadaya, awit pambrontakan ingkang sami.

Kita badhé nerusaké panimbang kita tumrap cariyos pungkasanipun Yesaya wonten ing artikel salajengipun.